

Mees, hoe de Rotterdamse koopman vaak vergat, dat men van brood alleen niet leven kan en dat een steeds intenser wordend zakenleven meer tegenwicht verlangt. Anderzijds gaf hij toe, dat de Kring zich slechts richtte tot een bepaalde groep van de bevolking en dat er waarheid school in het verwijt: „jullie wordt een ‘Ons Huis’ met hoge boorden”; want beperking van arbeidsveld was nu eenmaal geboden, al grijpen in het stadsleven wel degelijk alle elementen in elkaar. In elk geval was er toch wel iets bereikt: oude en nieuwe Rotterdammers hadden elkaar gevonden op cultureel terrein, tot wederzijds voordeel.

Dat dit inderdaad was bereikt, was voor een niet onbelangrijk deel te danken aan de initiatiefnemers mr. Rudolf Mees en zijn echtgenote mevr. E. Mees-Havelaar. Duidelijk kwam dit tot uiting, toen ruim zeven jaar later dit echtpaar zijn zilveren bruiloft vierde, bij welke gelegenheid vele dankbaren hen een herinneringsalbum aan de Rotterdamsche Kring aanboden. (Mr. Mees had zich reeds in de zomer van 1924 teruggetrokken als voorzitter, na zijn benoeming tot vice-president van de Rotterdamse Kamer van Koophandel). In dit album toch spraken velen zich zeer erkentelijk uit. Om een enkel voorbeeld te noemen: prof. dr. A. G. van Hamel schreef daarin:

“Het wegwisschen van de vele denkbeeldige grenzen in de samenleving, ziedaar het moeilijkste, dat er in ons vaderland bestaat. – Waarom is het dan mogelijk geweest, in den Rotterdamschen Kring een groot aantal menschen van zoo uiteenloopende positie tot geestelijke samenwerking te vereenigen? Alle grenzen vallen daar weg. – Omdat in Rotterdam bestaat een paar menschen met nimmer falend vertrouwen in de anderen en met den nimmer weifelenden wil om het goede te denken, en hun gedachten zoo goed mogelijk tot daden te laten uitgroeien.”

W. H. Gispen verklaarde:

„Ik waardeer in de Rotterdamsche Kring vooral, dat er altijd zo gul gastvrijheid geboden wordt aan de nog niet bekenden, aan gevaarlijke nieuwlichters, geestelijke oproerkraaiers, futuristen, dadaïsten, filmmaniakken, moderne architecten; dat er een geest van onbekrompenheid heerscht, die stellig de afspiegeling is van den geest van de oprichters: mr. R. Mees en mevr. E. Mees-Havelaar.”